

I

Inspecteur Jack Caffery van de afdeling Zware Misdrijven keek tien minuten naar de plaats delict in het centrum van Frome. Hij liep langs de wegblokkade, de blauwe zwaailichten, het politielint en de toeschouwers, die met hun tassen vol zaterdagse boodschappen in groepjes bij elkaar stonden om een glimp op te vangen van de technisch rechercheurs met hun borstels en zakjes, en bleef een hele tijd staan op de plek waar het allemaal gebeurd was, tussen de olieplashes en achtergelaten winkelwagentjes op het ondergrondse parkeerdek, om alles in zich op te nemen en te beslissen hoeveel zorgen hij zich moest maken. Toen hij het ondanks zijn overjas koud kreeg, ging hij naar boven, waar de plaatselijke agenten en de technische recherche in het kantoor van de bedrijfsleider de bewakingsbeelden bekeken op een kleine kleurenmonitor.

Ze stonden in een halve kring, met bekers koffie uit een automaat in de hand. Sommigen hadden nog steeds hun beschermende overalls aan, met de capuchon naar achteren. Iedereen keek op toen Caffery binnenkwam, maar hij schudde zijn hoofd, spreidde zijn handen om te laten zien dat hij geen nieuws had en ze draaiden zich met gesloten en ernstige gezichten weer om naar het beeldscherm.

Het beeld had de kenmerkende korreligheid van goedkope bewakingscamera's en toonde de ingang van het parkeerdek. De zwarte cijfers van de tijdsaanduiding vervaagden naar wit en werden toen langzaam weer zwart. Op het beeldscherm waren auto's te zien die in de gemarkeerde vakken stonden. Daarachter kwam het winterse zonlicht door de ingang naar binnen, zo fel als een zoeklicht. Achter een van de auto's, een Toyota Yaris, stond een vrouw met haar rug naar de camera boodschappen uit een karretje in de kofferbak te laden. Jack Caffery was inspecteur en had achttien harde politie-

jaren achter de rug bij Moordzaken in een van de zwaarste stadskorpsen in het land. Maar zelfs hij had geen verweer tegen de koude angstrilling die het beeld hem bezorgde, wetend wat er vervolgens op de film zou gebeuren.

Hij was al een heleboel te weten gekomen uit de verklaringen die de plaatselijke politie had afgenomen: de vrouw heette Rose Bradley. Ze was de vrouw van een predikant van de Anglicaanse Kerk en was achter in de veertig, hoewel ze op de beelden ouder leek. Ze droeg een kort, donker jasje van een zware stof – chenille misschien – en een kuitlange tweedrok met daaronder pumps met een klein hakje. Haar kapsel was kort en netjes. Ze was het type dat verstandig genoeg is om een paraplu te gebruiken of een sjaal om haar hoofd te binden als het regende, maar het was een heldere, koude dag en ze was blootshoofds. Rose had de hele middag in de kledingwinkeltjes in het centrum van Frome doorgebracht en had haar uitstapje beëindigd in Somerfield voor de wekelijkse gezinsboodschappen. Voordat ze de tassen in de auto was gaan zetten, had ze haar sleutels en het kaartje van de parkeergarage op de bestuurdersstoel van de Yaris gelegd.

Het zonlicht achter haar flikkerde en ze keek op en zag een man via de inrit naar binnen rennen. Hij was lang en breed en had een spijkerbroek en een gewatteerde jas aan. Hij had een rubbermasker op. Een Kerstmanmasker. Dat was voor Caffery nog het griezeligst: het op en neer bewegende rubbermasker terwijl de man naar Rose toe rende. De grijns veranderde of verbleekte niet toen hij dichterbij kwam.

‘Hij zei twee woorden.’ De plaatselijke inspecteur, een lange, strenge man in uniform, die te oordelen naar zijn rode neusvleugels ook buiten in de kou moest hebben gestaan, knikte naar het beeldscherm. ‘Op dat moment, als hij bijna bij haar is. Hij zegt: “Liggen, teef.” Ze herkende de stem niet en ze is er niet zeker van of hij een accent had of niet, omdat hij schreeuwde.’

De man greep Rose bij de arm en rukte haar weg van de auto. Haar rechterarm schoot omhoog, een sieraad knapte en er vlogen kralen in het rond, die het licht ving. Ze sloeg met haar heup te

gen de kofferbak van de auto naast haar, en haar bovenlichaam schoot eroverheen alsof ze van rubber was. Haar haar vloog omhoog, haar elleboog raakte het dak en ze schoot als een zweep terug, viel van de auto en kwam op haar knieën terecht. De man met het masker zat inmiddels achter het stuur van de Yaris. Rose zag wat hij deed en krabbelde overeind. Ze wist bij het raampje van de auto te komen en trok verwoed aan het portier terwijl de man de sleutels in het contact stak. De auto schokte even toen de handrem omhoog werd gedaan en schoot met een ruk naar achteren. Rose struikelde mee, viel half en werd meegesleept, en toen remde de man abrupt, schakelde en schoot weer naar voren. De beweging verbrak haar greep en ze viel log op de grond, rolde een keer om en bleef toen met onelegant gespreide armen en benen liggen. Ze herstelde zich en hief haar hoofd, net op tijd om de auto naar de uitgang te zien racen.

‘En daarna?’ vroeg Caffery.

‘Niet veel. We hebben hem opgepikt via een andere camera.’ De inspecteur richtte de afstandsbediening op de videorecorder en zapte langs de beelden van verschillende camera’s. ‘Hier verlaat hij de parkeergarage. Hij gebruikt haar kaartje om buiten te komen. Maar het beeld van deze camera is niet zo best.’

Op het scherm was de Yaris van achteren te zien. De remlichten gingen aan toen hij voor de slagboom tot stilstand kwam. Het raampje ging open en de hand van de man kwam naar buiten om het kaartje in de gleuf te steken. Na een paar tellen ging de slagboom open. De remlichten gingen uit en de Yaris reed weg.

‘Geen afdrucken bij de slagboom,’ zei de inspecteur. ‘Hij draagt handschoenen. Zie je wel?’

‘Zet het beeld eens stil,’ zei Caffery.

De inspecteur drukte op de pauzeknop. Caffery boog zich dicht naar het scherm en draaide zijn hoofd om de achterrait boven de verlichte nummerplaat te bekijken. Toen de zaak gemeld werd bij de afdeling Zwarte Misdrijven had het hoofd daarvan, een meedogenloze schoft die een oude vrouw nog de grond in zou boren als ze informatie had die zijn succescijfers zou opkrikken, tegen

Caffery gezegd dat hij allereerst moest controleren of de melding echt was. Caffery bestudeerde de schaduwen en de weerspiegelingen in de achterraut. Hij zag iets op de zitting liggen. Iets lichts en vaags.

‘Is ze dat?’

‘Ja.’

‘Weet je het zeker?’

De inspecteur draaide zich om en bleef hem even aankijken, alsof hij dacht dat hij getest werd. ‘Ja,’ zei hij langzaam. ‘Hoezo?’

Caffery gaf geen antwoord. Hij ging niet hardop zeggen dat zijn hoofdinspecteur zich zorgen maakte over alle gekken die in het verleden een kind op de achterbank hadden verzonnen nadat hun auto was gestolen in de hoop dat de politie er dan harder naar zou zoeken. Die dingen gebeurden. Maar het zag er niet naar uit dat Rose Bradley er zo een was.

‘Laat me haar zien. Eerder.’

De inspecteur richtte de afstandsbediening op de tv en zocht in het menu naar eerdere beelden tot op negentig seconden voor de aanval op Rose. Er was niets te zien op het parkeerdek, op het binnenstromende zonlicht bij de ingang en de geparkeerde auto's na. Toen de tijdsaanduiding op 16.31 sprong gingen de deuren van de supermarkt open en kwam Rose Bradley naar buiten achter een winkelwagentje. Naast haar liep een meisje in een bruine duffelse jas. Bleek, blond haar met een pony, pastelkleurige Mary Jane-schoenen en een roze maillot. Ze liep met haar handen in haar zakken. Rose deed de Yaris van het slot en het meisje trok het achterportier open en kroop naar binnen. Rose deed het portier achter haar dicht, legde haar sleutels en het parkeerkaartje op de bestuurdersstoel en liep naar de kofferbak.

‘Oké. Dat is wel genoeg.’

De inspecteur zette de tv uit en ging rechtop staan. ‘Zware Misdrijven is erbij gehaald. Wie doet dus het onderzoek? Jij? Ik?’

‘Niemand.’ Caffery haalde zijn sleutels uit zijn zak. ‘Zover komt het helemaal niet.’

De inspecteur trok een wenkbrauw op. ‘Wie zegt dat?’

‘Dat zeggen de statistieken. Hij heeft een fout gemaakt – hij wist niet dat ze in de auto zat. Hij zet haar eruit zodra de gelegenheid zich voordoet. Dat heeft hij waarschijnlijk al gedaan. Het wachten is op de doorkomst van het telefoontje.’

‘Er is al bijna drie uur verstreken.’

Caffery keek hem recht aan. De inspecteur had gelijk; die drie uur viel niet binnen de statistieken en dat stond hem niet aan. Maar hij deed dit werk lang genoeg om niet meer op te kijken van de uitzonderingen die zich van tijd tot tijd voordeden. De plotselinge afwijkingen, die buiten het patroon vielen. Ja, die drie uur voelde niet goed, maar er was waarschijnlijk een goede reden voor. Misschien probeerde die vent eerst zo ver mogelijk weg te komen. Een plek te zoeken waar niemand zou zien dat hij haar uit de auto zette.

‘Ze komt wel terug. Daar geef ik mijn woord op.’

‘Echt?’

‘Echt.’

Caffery knoopte zijn jas dicht toen hij de kamer uit liep en haalde zijn autosleutels uit zijn zak. Zijn dienst was al een halfuur afgelopen. Er waren een paar dingen die hij die avond kon gaan doen: een quiz van de vereniging voor politiemensen in de bar in Staple Hill, een vleesverloting in de pub, vlakbij kantoor, of in zijn eentje thuis gaan zitten. Geen van alle erg aantrekkelijk. Maar beter dan wat hij nu moest gaan doen. Wat hij nu moest gaan doen, was met de Bradleys praten. Uitzoeken of er behalve de statistische afwijking een andere reden was waarom hun jongste dochter Martha nog niet terug was.

Het was halfzeven toen ze bij de woonwijk net buiten het dorpje Oakhill in de Mendips aankwamen. Het was een keurige villawijk die een jaar of twintig geleden moest zijn aangelegd, met een bre-

de, niet-doorgaande weg en grote, met laurier en taxus afgezette glooiende gazons. Het huis was niet wat hij verwacht had van een pastorie. Hij had zich een vrijstaand huis voorgesteld met blauwewegen en een tuin en de woorden THE VICARAGE op de zuilen van het hek. In plaats daarvan was het een halfvrijstaande woning met een oprit die bestond uit teer met steentjes erdoor, nep schoorstenen en pvc-ramen. Hij zette de auto voor het huis en schakelde de motor uit. Dit onderdeel van het werk vond hij verschrikkelijk – het contact met de slachtoffers. Even dacht hij erover niet het pad naar de deur op te lopen. Niet op de deur te kloppen. Hij overwoog rechtsomkeert te maken en gewoon weg te gaan.

De familierechercheur die aan de Bradleys was toegewezen deed de deur open. Ze was een lange vrouw van in de dertig met een glanzend zwart bobkapsel, die zich misschien wat al te bewust was van haar lengte: ze droeg platte schoenen onder de broek met wijde pijpen en stond voortdurend iets voorovergebogen, alsof het plafond te laag was.

‘Ik heb ze verteld van welke eenheid je bent.’ Ze deed een stap achteruit om hem binnen te laten. ‘Ik wilde ze niet bang maken, maar ze moesten weten dat we dit ernstig opvatten. En ik heb ook verteld dat je nog geen nieuws hebt. Dat je alleen nog wat vragen wilt stellen.’

‘Hoe is het met ze?’

‘Hoe denk je?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je hebt gelijk. Stomme vraag.’

Ze deed de deur dicht en leek Caffery even op te nemen. ‘Ik heb van je gehoord. Ik weet het een en ander.’

Het was warm binnen, dus deed Caffery zijn jas uit. Hij vroeg de familierechercheur wat ze dan wel van hem wist, of het goed of slecht was. Hij was gewend aan de argwaan van een bepaald type vrouw. Op de een of andere manier had hij een reputatie die helemaal van zijn oude betrekking in Londen was meegetrokken naar het westen. Die reputatie was een van de redenen waarom hij alleen bleef. Waardoor hij zinloze dingen moest plannen om zijn avonden te vullen, zoals vleesverlotingen en quizzes.

‘Waar zijn ze?’

‘In de keuken.’ Ze schopte een tochtrol tegen de onderkant van de deur. Het was koud buiten. Vrieskoud. ‘Maar kom eerst even met mij mee. Ik wil je de foto’s laten zien.’

De familierechercheur nam hem mee naar een zijkamer waar de gordijnen half dicht waren. Het meubilair was sleets, maar van goede kwaliteit: een piano van donker hout tegen een muur, een tv in een kast met inlegwerk, twee gehavende banken waarover iets hing dat kon doorgaan voor twee oude, aan elkaar gestikte Navajo-dekens. Alles – de vloerkleden, de muren, de meubels – zag er sjofel uit na jaren van kinderen en dieren. Op een van de banken lagen twee honden, een zwart-witte collie en een spaniël. Ze hieven allebei hun kop om naar Caffery te kijken. Weer werd hij getaxeerd. Weer wilde iemand weten wat hij in godsnaam ging doen.

Hij bleef staan bij een laag tafeltje waarop een stuk of twintig foto’s lagen uitgespreid. Uit een album gehaald – in de haast had de familie de zelfklevende hoekjes van de pagina’s gescheurd. Martha was klein en bleek en had fijn blond haar met een pony. Een bril – het soort waarmee een kind gepest werd. De politie wist uit ervaring dat het kiezen van de juiste foto voor publicatie een van de belangrijkste dingen was bij het vinden van een vermist kind. De foto moest goed duidelijk maken hoe het kind eruitzag, maar het kind moest er ook aantrekkelijk uitzien. Hij schoof met zijn vinger de kiekjes over de tafel. Er waren schoolfoto’s, vakantiefoto’s, verjaardagsfoto’s. Bij een ervan bleef hij hangen. Martha droeg een meloenroze t-shirt en haar haar zat in twee vlechtjes. Achter haar was de hemel blauw en de heuvels leken donzig door de bomen in zomertooi. Te oordelen naar de achtergrond was hij in een van de tuinen in de wijk genomen. Hij draaide hem, zodat de familierechercheur hem kon zien. ‘Is dit de foto die je gekozen hebt?’

Ze knikte. ‘Ik heb hem naar het persbureau gemaild. Is het de goede?’

‘Het is de foto die ik ook gekozen zou hebben.’

‘Wil je nu naar de ouders?’

Hij zuchtte. Keek naar de deur die ze aanwees. Hij haatte wat hij

nu moest doen. Het was net alsof hij voor het hol van de leeuw stond. Hij wist gewoon nooit hoe hij tegenover de slachtoffers de juiste balans moest vinden tussen professionaliteit en medeleven. ‘Vooruit dan maar. Dan hebben we dat maar gehad.’

Hij liep naar de keuken, waar de drie leden van het gezin Bradley onmiddellijk ophielden met wat ze aan het doen waren en hem verwachtingsvol aankeken. ‘Geen nieuws.’ Hij stak zijn handen op. ‘Ik heb niets nieuws te melden.’

Ze slaakten een collectieve zucht en vielen terug in hun houding van verslagenheid en ellende. Hij ging ze stuk voor stuk langs, afgaand op de informatie die het politiebureau van Frome hem had gegeven: dat was eerwaarde Jonathan Bradley daar bij het aanrecht, halverwege de vijftig, lang en met dik blond haar dat golvend vanaf een hoog voorhoofd naar achteren viel en een rechte neus die er boven een priesterboordje net zo zelfverzekerd uit zou zien als boven de paarse trui en de spijkerbroek die hij nu aan had. Onder een harp op de borst van zijn trui was het woord ‘Iona’ geborduurd.

De oudste dochter van de Bradleys, Philippa, zat aan tafel. Ze was op-en-top de rebellerende tiener met die ring in haar neus en dat zwart geverfde haar. In normale omstandigheden zou ze op de bank achter in de kamer hangen en met één been over de armleuning en een vinger in haar mond wezenloos naar de tv liggen staren. Maar nu niet. Ze zat met haar handen tussen haar knieën en gebogen schouders en zag er bleekjes en doodsbang uit.

En dan was Rose er nog, die ook aan tafel zat. Toen ze die morgen het huis had verlaten, moest ze er hebben uitgezien als iemand die op weg was naar een vergadering van de kerkenraad, met parels en zorgvuldig gekapt haar. Maar een gezicht kon in een paar uur onherroepelijk veranderen, wist hij uit ervaring, en nu leek Rose Bradley hard op weg naar de dwangbuis in haar vormeloze vest en synthetische jurk. Haar dunner wordende blonde haar was vies en zat tegen haar hoofd geplakt, ze had dikke wallen onder haar ogen en tegen de zijkant van haar gezicht zat verband. Ze had een kalmerend middel gehad. Dat zag hij aan haar onnatuurlijk afhangelde mond. Jammer. Hij had haar liever scherp gehad.

‘We zijn blij dat u gekomen bent.’ Jonathan Bradley probeerde te glimlachen. Hij kwam naar voren en raakte Caffery’s arm aan. ‘Gaat u zitten. Ik zal een kop thee inschenken – er staat een pot klaar.’

De keuken was net zo aftands als de rest van het huis, maar het was er warm. Op de vensterbank boven het aanrecht stond een rij verjaardagskaarten. Een plankje bij de deur was volgestouwd met cadeautjes. Op een rekje stond een taart te wachten op het glazuur. Midden op de tafel lagen drie mobiele telefoons, alsof de leden van het gezin ze daar hadden neergelegd in de verwachting dat er elk moment een kon gaan rinkelen en nieuws kon doorgeven. Caffery zag alles, de plekken waar Martha aanwezig leek te zijn in de ruimte, maar hij liet niet merken dat hij er speciaal op lette. Hij koos een stoel tegenover Rose, ging zitten en glimlachte even naar haar. Haar mond trok in een reactie. Heel even maar. Haar wangen zaten vol kapotte adertjes van het huilen en de rode randen van haar ogen lagen vochtig en slap tegen het wit. Zo zagen de ogen van mensen met hoofdwonden er soms uit. Hij moest eraan denken de familierechercheur te vragen waar de kalmeringsmiddelen vandaan kwamen. Nagaan of er een huisarts was ingeschakeld en of Rose niet gewoon het medicijnkastje had geplunderd.

‘Ze is morgen jarig,’ fluisterde ze. ‘Is ze voor haar verjaardag terug?’

‘Mevrouw Bradley,’ zei hij, ‘ik wil uitleggen wat ik hier kom doen zonder u aan het schrikken te brengen. Ik heb de vaste overtuiging dat de man die uw auto heeft meegenomen vanaf het moment dat hij zijn fout bemerkte – dat Martha achterin zat – plannen heeft zitten maken om haar te laten gaan. Denk eraan dat hij ook bang is. Hij wilde de auto hebben en zit niet te wachten op een aanklacht wegens ontvoering boven op autodiefstal. Dat gebeurt altijd in dergelijke gevallen. Ik heb er gegevens over op kantoor. Die heb ik gelezen voordat ik hierheen kwam en ik kan er kopieën van maken, als u dat wilt. Aan de andere kant...’

‘Ja? Aan de andere kant?’

‘Mijn eenheid moet het beschouwen als een ontvoering, omdat

we verantwoordelijk te werk moeten gaan. Dat is volkomen normaal en het betekent niet dat we ons zorgen maken.’ Hij voelde de blikken van de familierechercheur terwijl hij sprak. Hij wist dat mensen als zij extra letten op bepaalde woorden als ze te maken hadden met gezinnen die het slachtoffer waren van een gewelddaad, dus ging hij lichtjes over het woord ‘ontvoering’ heen en zei het met de amper hoorbare stem die de generatie van zijn ouders zou hebben gereserveerd voor het woord ‘kanker’. ‘Het kenteken is ingevoerd in het ANPR-systeem. Dat is de automatische nummerherkenning, en het systeem bestaat uit camera’s die alle grote wegen afzoeken naar uw auto. Als hij een hoofdweg in deze streek neemt, pikken we hem op. We hebben extra teams ingezet om mensen te ondervragen. De media hebben een persbericht ontvangen, dus zijn we praktisch verzekerd van plaatselijke en waarschijnlijk ook nationale publiciteit. Als u nu de tv aanzet, ziet u het waarschijnlijk in de journaals. Ik laat iemand van de technische recherche komen. Hij zal zich bemoeien met uw telefoons.’

‘Voor het geval er iemand belt?’ Rose keek hem met wanhopige ogen aan. ‘Bedoelt u dat iemand ons zou kunnen bellen? Het klinkt nu net alsof u denkt dat ze echt ontvoerd is.’

‘Alstublieft, mevrouw Bradley, ik meende wat ik net zei. Het is allemaal routine. Echt. U moet niet denken dat er iets vreselijks aan de hand is of dat we theorieën hebben, want dat is echt niet zo. Ik geloof geen moment dat het onderzoek bij de afdeling Zwarte Misdrijven zal blijven, want ik denk dat Martha morgen op haar verjaardag veilig en wel weer thuis is. Maar toch moet ik u wat vragen stellen.’ Hij haalde een kleine mp3-recorder uit zijn binnenzak en legde hem naast de telefoons op tafel. Het rode lampje knipperde. ‘U wordt nu opgenomen. Net als eerder. Is dat goed?’

‘Ja. Het is...’ Haar stem stierf weg. Er viel een stilte en toen glimlachte ze vluchtig en verontschuldiging naar Caffery, alsof ze niet alleen vergeten was wie hij was, maar ook waarom ze daar rond de tafel zaten. ‘Ik bedoel... ja. Dat is prima.’

Jonathan Bradley zette een beker thee voor Caffery neer en ging naast Rose zitten. ‘We hebben zitten praten en denken over de re-

den dat we nog niets gehoord hebben.’

‘Het is nog vroeg.’

‘Maar we hebben wel een theorie,’ zei Rose. ‘Martha zat op haar knieën op de achterbank toen het gebeurde.’

Jonathan knikte. ‘We hebben haar al ontelbare keren gezegd dat ze dat niet mag doen, maar ze doet het steeds weer. Zodra ze in de auto zit, buigt ze zich naar voren en speelt ze met de radio. Dan probeert ze er iets op te krijgen dat zij mooi vindt. We vroegen ons af of hij misschien zo snel is weggereden dat ze achterover is gevallen, tussen de stoelen in, en toen haar hoofd heeft gestoten. Misschien weet hij niet eens dat ze daar is. Ze zou bewusteloos kunnen zijn, ze zou daar kunnen liggen en hij zou gewoon verder kunnen rijden. Misschien heeft hij de auto zelfs al in de steek gelaten en ligt ze daar nog, bewusteloos.’

‘De tank is vol. Ik had onderweg naar Bath nog getankt. Dus hij zou al heel ver weg kunnen zijn. Verschrikkelijk ver weg.’

‘Ik kan er niet meer tegen.’ Philippa duwde haar stoel achteruit, ging naar de bank en begon in de zakken van een spijkerjasje te zoeken. ‘Mam, pap.’ Ze haalde een pakje Benson & Hedges voor de dag en zwaaide ermee naar haar ouders. ‘Ik weet dat dit niet het moment en ook niet de plek is, maar ik rook. Al maanden. Het spijt me.’

Rose en Jonathan keken haar na toen ze naar de achterdeur liep. Geen van beiden zei iets toen ze hem opengooide en onhandig met de aansteker in de weer ging. Haar adem was wit in de koude nachtlucht en achter haar dreven de wolken uiteen onder de sterren. In de verte twinkelden lichtjes in de vallei. Het was te koud voor november, dacht Caffery. Veel te koud. Hij voelde de bevroren weidsheid van het landschap. Het gewicht van duizend weggetjes waarop Martha kon zijn achtergelaten. Een Yaris was een kleine auto met een relatief grote benzinetank en een behoorlijke actieradius – misschien wel achthonderd kilometer. Maar Caffery geloofde niet dat de autodief steeds dezelfde richting uit was gereden. Hij hoorde hier thuis – hij had precies geweten waar de bewakingscamera’s hadden gehangen. Hij zou te nerveus zijn om zich buiten bekend

terrein te wagen. Hij was nog ergens in de buurt, op een plek die hij kende. Waarschijnlijk probeerde hij een locatie te vinden die afgelegen genoeg was om haar te laten gaan. Caffery was er zeker van dat het zo was gegaan, maar de verstreken tijd was toch een stille bron van onrust. Drieënhalf uur. Inmiddels bijna vier. Hij roerde in zijn thee. Keek naar de lepel om te voorkomen dat de Bradleys zouden zien hoe zijn ogen naar de klok aan de muur gingen.

‘En, meneer Bradley,’ zei hij. ‘Ik heb gehoord dat u pastoor bent?’

‘Ja. Vroeger was ik schoolhoofd, maar ik ben drie jaar geleden gewijd.’

‘Dit lijkt een gelukkig gezin.’

‘Dat is het ook.’

‘Kunt u een beetje rondkomen? Als dat geen al te brutale vraag is.’

Jonathan glimlachte somber. ‘We kunnen ons redden. Heel goed, dank u. We hebben geen schulden. Ik ben geen stiekeme gokker of drugsverslaafde. En we hebben niemand boos gemaakt. Was dat uw volgende vraag?’

‘Pa,’ mompelde Philippa. ‘Doe niet zo onbeschoft.’

Hij sloeg geen acht op zijn dochter. ‘Als u daarheen wilt, meneer Caffery, kan ik u vertellen dat u in de verkeerde richting denkt. Er is geen enkele reden waarom iemand haar bij ons weg zou willen halen. Geen enkele reden. Zo’n gezin zijn wij gewoon niet.’

‘Uw frustratie is begrijpelijk. Ik probeer alleen een helder beeld te krijgen.’

‘Er is geen beeld. Er is geen beeld. Mijn dochter is meegenomen en we zitten te wachten tot u er iets aan doet...’ Hij onderbrak zichzelf alsof hij opeens tot het besef kwam dat hij schreeuwde. Hij leunde zwaar ademend en met een felrood gezicht achterover. ‘Neem me niet kwalijk.’ Hij haalde een hand door zijn haar. Hij zag er vermoeid uit. Verslagen. ‘Het spijt me, echt. Het was niet mijn bedoeling om me op u af te reageren. Het is alleen dat u zich met geen mogelijkheid kunt voorstellen hoe dit voelt.’

Een paar jaar eerder, toen hij nog een jonge heethoofd was, zou

Caffery woedend geworden zijn bij een dergelijke uitspraak – die veronderstelling dat hij niet wist hoe het voelde – maar zijn leeftijd had het voordeel dat hij nu rustig kon blijven. Jonathan Bradley wist niet wat hij zei, had geen idee – hoe zou dat ook kunnen? Dus legde Caffery zijn handen op tafel. Plat. Om te laten zien dat hij volkomen kalm was. Volkomen beheerst. ‘Hoor eens, meneer Bradley, mevrouw Bradley. Niemand kan het voor honderd procent zeker weten en ik kan niet in de toekomst zien, maar ik ben bereid mijn nek uit te steken en te zeggen dat ik het gevoel heb – een heel sterk gevoel – dat dit goed zal aflopen.’

‘Goeie god.’ Er liep een traan over Rose’ gezicht. ‘Meent u dat? Meent u dat echt?’

‘Dat meen ik echt. Het is zelfs zo...’ Hij glimlachte geruststellend – en zei toen een van de stomste dingen die ooit uit zijn mond was gekomen. ‘Het is zelfs zo dat ik me verheug op een foto van Martha als ze de kaarsjes uitblaast. Ik hoop dat u me een exemplaar wilt sturen om op te hangen.’

3

De groeve in de Mendip Hills was in geen zestien jaar gebruikt en de eigenaren hadden er een hek omheen gezet om te voorkomen dat mensen het terrein op kwamen en om de ondergelopen gaten heen reden. Flea Marley had haar auto honderd meter van het hek aan de rand van een pad tussen wat gaspeldoorns neergezet. Ze brak een paar takken van een naburige boom en legde die zo neer dat de auto vanaf de weg niet te zien was. Er kwam hier nooit iemand, maar het kon geen kwaad om voorzichtig te zijn.

Het was de hele dag al koud. Een grijs wolkendek dreef vanaf de Atlantische Oceaan langs de hemel. Het was ook winderig, dus Flea droeg een parka en een muts. De pofzak, de bundel friends en de knie- en elleboogstukken zaten in haar rugzak. Haar Boreal-klim-